

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Geruime tijd voor de *Landelijke mediation-week* had hij van de rechtbank in bijna al zijn lopende zaken een uitnodiging gekregen om eens iets anders te doen dan door te procederen. In een zaak die toch al zwaar op verlies en voor vonnis stond had hij zijn confrère nog tevergeefs aangeschreven, maar de rest van zijn cliënten had hij niet eens willen vermoeien met wat hij in kleine kring een geheim verbond tussen mediators en fabrikanten van papieren zakdoekjes noemde. Het kwam echter zo gelegen dat in een zaak van een verbroken samenwoning die hij waarnam een conclusie van repliek moest worden genomen. Een mediation leek hem minder tijdrovend dan een conclusie van repliek en ook de wederpartij was zowaar bereid gebleken mee te doen. In het kader van het experiment waren de advocaten zelf ook uitgenodigd om de mediation bij te wonen. Aldus geschiedde.

De mediator, mevrouw Bruis, was een vrouw van, naar hij schatte, half de veertig. Charmant en gezegend met betoverende lippen die prachtig wegkruulden richting mondhoeken tot een Mona-Lisa-achtige glimlach die de hele sessie niet van haar gezicht week.

Ze had de saai comparitieruimte op de rechtbank omgetoverd tot een klein boudoir. Twee tafeltjes in het midden tegen elkaar; koffie, thee, koekjes. Daar zaten de ex-samenwoners.

Bruis schuwde de emotionele kant van de zaak bepaald niet, zo werd al snel duidelijk.

‘Waarom is het tussen jullie fout gegaan? Jij eerst, Marco, en dan Jaqueline.’

Hij kreunde lichtjes: dat zou wat hem betreft wel zo’n beetje de laatste vraag zijn die hij zou hebben gesteld. Nu ging de beerput van drie jaar samenwonen natuurlijk helemaal open. Zijn cliënte had het deksel al een keer gelicht en hij wist wat er komen ging.

In *no time* had Marco twee tissues volgesnotterd (dus tóch, dacht hij). Met zijn handen als kolenschoppen voor zijn gezicht snikte hij onhoorbaar een tijdje voort. X keek onderwijl naar de vele donkere haartjes op Marco’s vin-

gerkootjes en kreeg een visioen van een nog zwaarder behaarde rugpartij en zijn cliënte die daar in betere tijden door heen had gekroeld.

Enfin, het bleek dat Marco zijn vriendin nog dagelijks miste en waarschijnlijk uit weliswaar andere, maar dan toch even onzuivere, motieven als X de mediation had aangegrepen, namelijk om zijn vriendin nog eens te zien.

Na een uur was het nog niet eens gekomen tot maar het begin van een juridische analyse van het geschil. Net toen hij zich hardop wilde afvragen of het een groepstherapie was waar hij noodgedwongen getuige van was, bleek ook voor de mediator de tijd gekomen om de eigenlijke reden van hun samenzijn eens aan de orde te stellen.

Op de flipover verschenen de punten die het voormalige span verdeeld hielden, waaronder een servieskast, een aantal schulden, een geldlening en een DVD-speler. Na twee uur had hij het wel gezien.

‘Ik moet echt over een halfuur weg’, kondigde hij zijn vertrek

aan waarop mevrouw Bruis hem even verdrietig aankeek. Na het halve uur waren de contouren van een mogelijke oplossing voor hem wel in beeld.

‘Ik praat misschien voor mijn beurt’, sprak hij, ‘maar kunnen we het niet op deze manier afwickelen’, en hij kwam met een voorstel wat naar hij dacht wel voor iedereen acceptabel was. Partijen doken meteen weer de loopgraven in, merkte hij. Geen goede zet. Mevrouw Bruis keek hem nu niet alleen verdrietig maar ook een beetje verwijtend aan en zij besloot aan de sessie een einde te maken. In een flits begreep hij wat de bedoeling was geweest van deze bespreking: de oplossing die uit zijn mond was gerold had natuurlijk door partijen zelf moeten worden bedacht.

Mevrouw Bruis trok onverstoorbaar de agenda. Hij sputterde nog wat obstinaat tegen, maar er hielp geen moedertje lief aan: de zitting kreeg een vervolg.

Nu kon hij zelf wel janken. ●

